

D ů v o d y:

Rekursní soud případně vyložil, že útraty upomínky uvedené v § 67 vyr. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. nenáleží ke kvotě a že proto nezaplacením těchto útrat nepozbývají účinnosti veškeré slevy i jiné výhody vyrovnáním poskytnuté, zaplatil-li dlužník v dodatečné lhůtě splatné částky vyrovnací kvoty. Opačný názor nemá opory v zákoně a nelze jej proto odůvodniti ani úvahou, že by bylo neehospodárné vymáhati útraty upomínky jako samostatnou pohledávku žalobou v případech, kde útraty značně převyšují splátku kvoty, o niž bylo upomínáno. Bezvýznamné je proto také, zda je výše útrat upomínacích určitá čili nic.

Čís. 15349.

Ve sporu o výpověď z bytu není třeba ocenění předmětu sporu; třebaž byla věc neprávem zapsána do rejstříku pro věci nepatrné, jest rekurs do rozhodnutí odvolacího soudu, jenž odmítl žalobu, podle § 519 c. ř. s. přípustný, byla-li věc projednána podle předpisů o řádném řízení pro okresní soudy.

Revírní rada pro okres revírního horního úřadu v Karlových Varech má procesní způsobilost.

(Rozh. ze dne 10. července 1936, R I 754/36.)

Prv ý s o u d projednal k námitkám proti soudní výpovědi věc v řádném řízení pro okresní soudy, třebaž byla zapsána v rejstříku pro nepatrné věci. O d v o l a c í s o u d soudní výpověď odmítl.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové rozhodnutí o odvolání.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud uvážil předem vzhledem k vývodům odvolání a odvolacího sdělení otázku, zda jde ve sporu o věc nepatrnou a zda jest případně přípustný rekurs proti usnesení odvolacího soudu k nejvyššímu soudu (§ 517, posl. věta c. ř. s.). Ve sporu jde o výpověď z bytu. Předmět sporu nespočívá tedy v plnění peněžitém a vzhledem k výlučné příslušnosti okresního soudu v souzené věci (§ 49 čís. 5 a posl. odst. j. n.) nebyl žalobce ani povinen oceniti předmět sporu a také tak neučinil. Otázka ocenění předmětu sporu nepřišla v řízení v prvé stolici vůbec na přetřes. Vzhledem k tomu nebylo důvodu, by sporná věc byla zapsána do rejstříku pro spory o věcech nepatrných. Soud prvé stolice projednal také přes toto omylné zapsání do rejstříku Cn spor v řádném řízení pro okresní soudy, a jest tudíž odvolání proti jeho rozsudku přípustné v rozsahu §§ 461 a násl. c. ř. s. a platí pro opravné prostředky proti rozhodnutí odvolacího soudu ustanovení § 519 c. ř. s. Rekurs jest

pak podle čis. 1 § 519 c. ř. s. přípustný a jest opodstatněn. Odvolací soud zrušil předchozí řízení jako zmatečné a odmítl žalobu vycházející z názoru, že žalobkyně, revírní rada pro okres revírního horního úřadu v Karlových Varech, nemá právní osobnosti a není způsobilou samostatně jednati na soudě (§§ 1 a 7 c. ř. s.). S názorem jeho však nejvyšší soud nesouhlasí a odkazuje na své rozhodnutí č. 10.654 Sb. n. s., v němž otázku tu probral a vyslovil, že revírní rada pro určitý okres revírního horního úřadu jest právnickou osobou podle § 26 v. obč. z., způsobilou vcházeťi samostatně v platné závazky. Vzhledem k dalším vývodům rekursu se podotýká: Podle zprávy ministerstva veřejných prací ze dne 23. září 1935 jest pověřena žalující revírní rada správou hornické kolonie a oprávněna rozhodovati o výpovědi nájemníkův. Žalobkyně jest tudíž oprávněna také žalovati vlastním jménem o zrušení smlouvy a vyklizení bytu. Odvolací soud v důsledku svého mylného nazírání na věc nevyřídil odvolání žalovaného.

Čís. 15350.

Předpis § 13 vlád. nař. čis. 251/35 Sb. z. a n. není předpisem velícím a nelze k němu hleděti v opravném řízení, nebylo-li uvedené vládní nařízení účinné v době řízení před prvním soudem.

(Rozh. ze dne 10. července 1936, Rv I 1593/36.)

První soud ponechal rozsudkem ze dne 19. listopadu 1935 směnečné platební příkazy, jimž uloženo žalované zaplatiti zažalovanou směnečnou pohledávku do 3 dnů pod exekucí, v platnosti. Odvolací soud nevyhověl odvolání. V dovolání uplatňovala žalovaná též, že byla uznána zaplatiti bez ohledu na vlád. nař. čis. 251/35 Sb. z. a n. celou zažalovanou pohledávku do 3 dnů pod exekucí.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Pokud dovolatelka poukazuje na vlád. nař. čis. 251/35 Sb. z. a n., má na mysli nepochybně § 13 tohoto vlád. nař., jenž však není předpisem povahy naprosto velící (srov. §§ 17 a násl. tohoto vlád. nař.), takže nemohl k němu odvolací soud hleděti v opravném řízení, nebylo-li toto vládní nařízení účinné (§ 32 vlád. nař.) v době pro posouzení věci rozhodné, t. j. za soudního řízení v první stolici, jež bylo skončeno dne 19. listopadu 1935.

Čís. 15351.

I pohledávka požívající úlev podle vlád. nař. čis. 251/35 Sb. z. a n. může býti zažalována žalobou na plnění; proti žalobě nemůže se dlužník brániti námitkou předčasnosti žaloby jen proto, že jde o takovou pohledávku.